

Læsninger til Søndag Sexagesima:

Denne hellige lektie skriver profeten Esajas: Søg Herren, når han er at finde, kald på ham, når han er nær. Den ugudelige skal forlade sin vej, det onde menneske sine planer og vende om til Herren, som vil vise ham barmhjertighed, tilbage til vor Gud, for han er rig på tilgivelse. For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren; for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer. For som regnen og sneen falder fra himlen og ikke vender tilbage dertil, men væder jorden, befrugter den og får den til at spire og giver udsæd til den, der vil så, og brød til den, der vil spise, sådan er mit ord, som udgår af min mund; det vender ikke virkningsløst tilbage til mig, men det gør min vilje og udfører mit ærinde.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Jesus gav sig igen til at undervise nede ved søen. Og en meget stor skare flokkedes om ham, så han måtte gå om bord og sætte sig i en båd ude på søen, mens hele skaren stod på bredden inde på land. Og han lærte dem meget i lignelser, og i sin undervisning sagde han til dem: »Hør her! En sædemand gik ud for at så. Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op. Noget faldt på klippegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord; og da solen kom højt på himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod. Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det, så det ikke gav udbytte. Men noget faldt i god jord og gav udbytte; det voksede op og groede, og noget bar tredive og noget tres og noget hundrede fold.« Og han sagde: »Den, der har ører at høre med, skal høre!« Da han var blevet alene med sine ledsagere og de tolv, spurgte de ham om lignelserne. Og han svarede dem: »Til jer er Guds riges hemmelighed givet, men til dem udenfor kommer alt i lignelser, for at de skal se og se, men intet forstå, de skal høre og høre, men intet fatte, for at de ikke skal vende om og få tilgivelse. Og han sagde til dem: »Forstår I ikke denne lignelse? Hvordan skal I så kunne forstå de andre lignelser? Sædemanden sår ordet. Med dem på vejen, hvor ordet sås, er det sådan, at når de har hørt det, kommer Satan straks og tager det ord bort, der er sået i dem. De, der bliver sået på klippegrund, er dem, der straks tager imod ordet med glæde, når de har hørt det; men de har ikke rod i sig, de holder kun ud en tid, så når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder de straks fra. Andre er dem, der bliver sået mellem tidslerne; det er dem, som har hørt ordet, men denne verdens bekymringer og rigdommens blændværk og lyst til alt muligt andet kommer til og kvæler ordet, så det ikke bærer frugt. Men de, der bliver sået i den gode jord, det er dem, der hører ordet og tager imod det og bærer frugt, tredive og tres og hundrede fold.«

Markusevangeliet 4,1-20

Prædiken

Det er i dag søndag seksagesima

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, amen!

I dag starter jeg min prædiken i epistlen. Men allerførst vil jeg læse skrive et citat fra en bog, som er skrevet af én af verdens allermest kendte ateister – religionshistorikeren Richard Dawson.

”Det Gamle Testaments Gud er uden tvivl den mest ubehagelige skikkelse i al litteratur. Han er jaloux – og stolt af det. Han er en smålig, uretfærdig, utilgivende control-freak. En hævngherrig, blodtørstende etnisk udrenser. En kvindehadende, homofobisk, racistisk dræber af spædbørn,

folkeslag og af sit eget afkom. En pestspreader med storhedsvanvid, en sadomasochistisk, lunefuld og ondsindet bølle.”

Sådan beskriver Dawkins israelitternes Jahve – vores Gud. Og det er rigtigt, at det er nemt at komme til dette resultat af Guds natur – ikke mindst, fordi vi ofte læser bibelen på den måde, at det Gamle Testamente giver loven, men det Nye Testamente giver os troen. Fra tvangen til friheden, kunne man næsten fristes til at sige.

Men nu – med dagens episteltekst – må vi spørge, om vi har fejlfortolket det Gamle testamente. For der står jo, at Herren tilgiver den onde og ugudelige. Og der står videre, at det er denne tilgivelse, der vil få jorden til at spire, give brød og mætte de sultne.

Der er virkelig mange grufulde historier om Guds vrede i Det Gamle Testamente, men hvis vi som Dawkins kun fokuserer på dem, så går vi glip af denne lille varme tekst fra profeten Esajas – ham, hvis navn betyder ’Gud frelser’.

Og der er virkelig frelse i at høre, hvordan vi kan finde Gud, og hvordan han hører os, når vi kalder. Der er trøst og liv i at høre, hvordan Guds ord bliver til næring for os mennesker.

Dermed er vi også ovre i evangelieteksten, hvor vi i dag har lignelsen om sædemanden, som med rund hånd spreder de små kerner, der rummer det nye liv. Men det er ikke nok at sprede dem ud i verden, fortæller teksten os. Et frø skal have muld at gemme sig i og begrave rødderne i, sol og regn i de rigtige mængder og det skal skærmes mod farer, der kommer udefra: Fugle, der spiser det, før det har givet grøde, og tidsler der kvæler det, før det har vokset sig stærkt og højt.

Der er jo sådan en indlysende parallel mellem disse små frø og den tro, vi bærer på. For troen skal også plantes i os. Den skal skærmes imod alle dem, der synes, de har nogle bedre ting at tro på – eller som slet ikke finder det nødvendigt eller livgivende med tro. Troen skal vandes – og det kan man gøre på mange måder. Nogle får indsigt eller fred ved gudstjenesten, mens andre skal ud under åben himmel og se uendeligheden, før de forstår Guds storhed.

Og først og fremmest skal vi også forstå – både hos os selv og andre -, at begejstring ikke nødvendigvis er det samme som tro. Vi kan blive grebet af begejstring, når vi oplever den magi, vi spindes ind i i kirkerummet med et brusende orgel og syngende mennesker, men når vi går hjem, er det ikke altid, at troen følger med.

Troen er nemlig følgesvend med tvivlen. Det er kun de færreste, der kan have troen uden samtidig at tvivle. Det er helt naturligt, for troen kan i sagens natur ikke bevises – så ville det jo netop ikke være en tro!

Og vi – mennesker fra den postmoderne æra – vi er tvivlere. Vi kan have svært nok ved at tro på det, der faktisk kan bevises. Hvordan skulle vi så kunne tro på, at der findes en kærlig Gud, der følger os hele livet?

At vi alligevel tror – dét er i bogstaveligste forstand Guds gave til os. Vi får livsvilje og tillid, og vi tør se op og se livet i øjnene, for der er en mening med det.

Og Guds nådegave – troen – har som alle andre planter brug for lidt pasning for at slå rod og gro. Troen vokser sig stærkest, når man er sammen med andre mennesker, der selv er troende.

Vores fællesskab her i kirken er derfor vigtigt. Det er vigtigt for os – fordi vi på den måde har et sted, hvor vi hører hjemme, og hvor vi kan være os selv i tro og tvivl. Men det er også vigtigt for vores medmennesker, der har brug for et sted at komme, hvor de er hjemme. Hvor de kan fortælle om deres tanker og følelser. Om frygt og håb. Og hvor de kan bestyrkes i en bevidsthed om Guds kærlige nærvær.

De mennesker, der opfatter Gud som en egenrådig despot – de oplever ikke glæden ved at have en far – en bror – der altid er med os i tykt og i tyndt. Det er værst for dem – for vi har Ordet. Vi har muligheden for at tro af et ærligt hjerte. Vi kan viderebringe Ordet til dem, der vil høre det. Men vores vigtigste rolle – vores pligt - er at være den gode jord, der i et frodigt og frit fællesskab giver næring og ly for alle de, som Gud planter i os og vore medmennesker.
Amen!